Lebo toto terajšie ľahké bremeno súženia získa nám nesmiernu hojnosť večnej slávy,

keď nehľadíme na viditeľné, ale na neviditeľné. Viditeľné je totiž dočasné, ale neviditeľné je večné

2. Korintským 4:17

Nie je nič neobvyklé v živote viery a praktickej skúsenosti kresťanských spoločenstiev, že keď niekto uverí v Ježiša Krista, prežije skutočnosť odpustenia hriechov, dosiahne vnútorný pokoj, získa dôverný vzťah k Bohu ako svojmu nebeskému Otcovi, vzniká u neho nesprávny dojem, že už má „ustlané na ružiach“. Zažije svoje znovuzrodenie a do nového života vojde s nekonečnou radosťou, lebo si je istý, že všetky ťažkosti časného života už pominuli. Vzniká dojem, že v jeho ďalšom živote už viac nebude problémov, starostí a žiadneho utrpenia.

Taký postoj u znovuzrodených je dobre pochopiteľný. Okúsili novotu života, okúsili očistenie svojho svedomia, okúsili silu Božej lásky a život pre nich nadobudol nový rozmer a zmysel. Sú znovuzrodenými nemluvniantkami, ktoré sa práve so zápalom a nadšením vydali na cestu rastu vo viere a rastu do podoby Ježiša Krista bez predstavy, čo ich na tejto ceste čaká a stretne. Mnohí z nás toto dôverne poznáme.

Náš nebeský Otec je mimoriadne nežný a láskavý k nám práve v tomto počiatočnom období nášho nového života s Ním práve tak, ako matka k svojmu kojacemu dieťatku. Začiatok kresťanského života je často poznačený veľkou radosťou, istými odpoveďami na modlitby a plodnosťou vo svedectvách. Takto Boh povzbudzuje a dáva dôveru do nového života. Keď však dieťatko podrastie a zosilnie vo viere a vo vzťahu k Otcovi, na ceste jeho rastu a dospievania Boh pripúšťa tlaky, námahu, ťažkosti. Dáva však len toľko, koľko kto môže uniesť, nie viac (1. Korintským 10:13). Tak formuje náš charakter, posilňuje vieru a pripravuje na službu. V našich životoch sa oslavuje tým, že v našej slabosti necháva pôsobiť svoju moc.

Preto by pre nás nemalo byť nič neobyčajné, keď úmerne s duchovným rastom rastú konflikty, problémy, starosti a utrpenia v našich životoch. Biblickou pravdou je, že keby tomu tak nebolo, niečo s nami by muselo byť v neporiadku.

Utrpenia a všetky ostatné ťažkosti veriaceho v Krista Ježiša sú súčasťou pôsobenia Božej milosti pri ňom. Boh milosťou odpúšťa hriechy prostredníctvom viery v Svojho Syna a obnovuje spoločenstvo s Ním. Keď obnovuje našu bytosť znovuzrodením, má nás to uspôsobiť a priviesť ku skutočnej láske, dôvere, radosti a poslušnosti voči Bohu – ku všetkému tomu, čo z našej strany umožňuje vytvoriť spoločenstvo s Ním. Neutíchajúce pôsobenie Božej milosti smeruje k tomuto jedinému: k čoraz dôvernejšiemu vzťahu s Ním.

Ako Boh pôsobením svojou milosťou dosahuje tento cieľ? Vôbec nie tak, že by na nás nedopustil pokušenia a starosti. Mali by sme si uvedomiť a prijať, že všelijaké možné problémy prichádzajú do života veriaceho, aby sme sa naučili dôverovať mu, spoliehať sa na neho, držať

sa ho. Preto Písmo nie bezdôvodne zdôrazňuje, že Boh je skalou, spoľahlivou ochranou, bezpečným útočišťom a pomocou slabým a bezmocným. Učí nás, že naša cesta životom je tvrdá a nehostinná, aby sme sa naučili s dôverou a vďakou sa na Neho spoliehať a o Neho sa opierať.

Vieme o plnosti radosti, života a pokoja, ktorá je daná veriacemu v Kristu Ježišovi a ani tieto skutočnosti nespochybňujeme a ani na ne nezabúdame. V tomto čísle sme sa však zamerali na otázku utrpenia v živote veriaceho v Ježiša Krista a cez túto tému sa spolu s Vami chceme posilniť vo viere a prijať úžitok a požehnanie. Prajeme Vám, milí čitatelia, aby tomu tak bolo aj u Vás osobne.